

1a CIMERA DELS SET POBLES ENTRE ELS MÉS POBRES

DECLARACIÓ FINAL

En ocasió del bicentenari de la Revolució Francesa, testimonis de set pobles entre els més pobres s'han reunit a París com ho han fet els dels set països més rics. D'aquest esdeveniment històric, uns i altres en treuen els seus principis, però aquests principis són oposats. Perquè si la Revolució Francesa ha donat pas al capitalisme modern, també a la vegada ha proclamat els principis de llibertat i d'igualtat com a fonament del dret dels pobres i oprimits en la lluita contra la misèria i l'opressió.

Dos-cents anys després de la presa de la Bastilla pels parisencs més pobres, la contradicció entre rics i pobres, entre poderosos i marginats, ha esdevingut un fet d'àmbit mundial. Les desigualtats de les rendes s'agreugen i amb elles les possibilitats de desenvolupament efectiu. L'exercici de la democràcia és molt sovint només ficitiu als països on aquesta està institucionalment reconeguda, mentre que violència i o repressió prevalen a la major part del món.

És tanta la contradicció Nord-Sud que es pot considerar la més perillosa de cara al futur. El desenvolupament de les set grans potències modernes és sobretot construir mitjançant l'explotació i la disgregació d'una part del món, a la qual aquests set rics imposen la seva tecnologia, el seu tipus de civilització, el seu model de consum.

El monopoli de les decisions mundials per part dels rics és antidemocràtic*

És així que fonamentant-nos en la Declaració Universal dels drets dels pobres, proclamada el 4 de juliol del 1976 a l'Alger, declarem que discutim als «grans» de la terra el dret a confiscar avui el missatge de la Revolució Francesa. En aquest dia de la festa de la llibertat, considerem hipòcrita i fins i tot suïcida, parlar de justícia i benestar mentre el món s'enfonsa en la desigualtat i alguns pobres són massivament marginats.

Nosaltres, ciutadans de set pobles entre els més pobres del món, som plenament conscient que una situació com aquesta és una amenaça per al destí de tots, rics i pobres. Sabem que existeixen les energies i recursos suficients per posar fi a aquest divorci tràgic entre la igualtat i la llibertat. Hem volgut estar presents en aquestes jornades de celebració del bicentenari al mateix temps que els set més rics. No reconeixem a aquests set el dret de parlar sols en nom del món sencer i de decidir pel conjunt de la humanitat. Els set rics discuteixen els problemes del món en funció dels seus interessos, però les seves decisions tenen un impacte directe sobre tots els altres pobles de manera que aquells que han estat exclosos dels pro-

cessos de presa de decisions són sovint els primers afectats.

Se celebra en aquest dia el principi d'igualtat, però és contradit de manera escandalosa pel sistema internacional que associa el dret de decisió a la riquesa. Refusem que ens vinguin a predicar democràcia simulant ignorar l'organització de la societat internacional.

Aquest problema de democràcia internacional és més imperiós a mesura que els processos d'internacionalització tècnico-econòmic van creant una situació d'interdependència de la qual cap poble, inclòs el més isolat, no pot escapar. Els països, fins i tot els formalment sobirans, perden cada cop més el seu poder de determinació autonòma. Les decisions preses a les seves capitals compten molt menys que les preses a Tokio, Londres, Nova York o Frankfurt. Aquesta és l'ambigüitat de la independència, avui dia presentada com a positiva. Cap poble pot ignorar el destí dels altres i absteure-se'n, però aquest destí és determinat per una petita part dels rics i poderosos. Recordem només que, en el darrer decenni, les decisions relatives als mecanismes monetaris mundials, a la gestió del deute extern, a la balança comercial monetària, a les normes de qualitat tecnològica, han estat preses dins el marc de les cimeres anuals dels set rics.

COOPERACIÓ INTERNACIONAL

La pobresa actual no és fruit del passat, està creada per la modernitat selectiva*

Denunciem el monopoli decisonal dels rics, per principi, pel seu caràcter anti-democràtic, però també per les seves conseqüències. Els rics volen que el sistema es restableixi, que els retorni els beneficis; imposen als pobres de no obstaculitzar aquesta «represa» encara que agreugi les desigualtats; afirmen que els més pobres hi trobaran també els seus avantatges a la llarga, gràcies a l'èxit dels més forts. És cert que el sistema ha produït enormes riqueses, però també ha produït misèria i sofriments sense precedent. El desfasament directe és ja insuportable, ja que en els països pobres la renda per càpita és una centèsima part de la dels països rics i la distància s'aprofundeix. «Hi ha avui més gent que passa gana al món que no hi ha hagut mai abans en la història humana, i el seu nombre augmenta» declara la comissió mundial sobre el Medi Ambient i el Desenvolupament, a través de l'informe Brundtland. Una relació de la Banca Mundial estima per la seva banda que el nombre de gent que viu en barraques i suburbis va en augment.

La pobresa del món no és, doncs, una pobresa residual que la modernització global podria reduir poc a poc. És més aviat una pobresa moderna sorgida d'aquesta modernitat selectiva. La «unificació del món no es fa per homogeneïtzació sinó per exclusió, tant a escala mundial com a l'interior dels països rics. Això que se'ns presenta com un procés lent però gradual de progrés condueix en realitat a la possibilitat molt real d'una catàstrofe. No podem abocar a la misèria els dos terços de la humanitat sense esperar violències i trasbalsos. La pretenció del fons monetari internacional d'ajustar les societats més pobres als mecanismes de ferro dels més rics, ha engendrat a hores d'ara revoltes del pa, que causen estralls en algunes grans ciutats «modernes» com Caracas, Sto. Domingo, i desequilibris pel progrés de les masses urbanes com a l'Alger i o al Caire.

La nova pobresa de masses no pot menar enlloc més que cap a la regressió i degeneració que al Tercer Món i també al Nord, obren via a una espiral de repressió i guerra.

Tractar aquests problemes només amb ajudes assistencials és absurd

Esperar «tractar» tots aquests problemes amb els mitjans tradicionals de l'ajuda i l'assistència com ho fa el grup dels set rics i així refusar de qüestionar

al Nord el principi mateix del model de desenvolupament i de les formes de viure, de produir, de consumir i de pensar, a més de cínica és absurd i insensat.

La realitat imposa tant als rics com als pobres reconsiderar la relació lineal entre benestar i desenvolupament. Cada cop és més evident que la deterioració del medi ambient subratlla la impossibilitat d'estendre a la totalitat de la Terra el model dominant. El darwinisme feroc, tant al Nord com al Sud, té el perill d'abocar la major part de la humanitat sota el llindar de la supervivència, de privar-la fins i tot de béns fins ara considerats com a patrimoni inalienable de tots els éssers vius, com l'aire i l'aigua, mentre que els privilegiats es limitarien a tancar-se dins uns territoris fortificats, fruit del seu propi sistema.

Si qüestionem l'estratègia dels rics, no és només en nom dels pobres de la Terra sinó de tota la humanitat sencera. Davant l'art. 15 de la Declaració dels Drets de l'Home del 1789, que parla del dret dels ciutadans a demanar als administradors públics els comptes sobre la seva gestió, nosaltres qüestionem la pretensió d'aquests, que administren el món, de continuar dictant la seva llei.

Propostes per transformar el sistema Internacional vigent

Proposem que d'ara endavant, cada cimera anual dels set rics sigui l'ocasió perquè entre els més pobres facin sentir la seva veu.

Exigim en primer lloc la reducció del deute dels països del Tercer Món. Volem que es qüestionï la legitimitat del deute. Aquest expressa la intergració forçada al sistema econòmic i financer mundial. La crisi del deute és conseqüència d'una estratègia que nosaltres no hem triat.

Emparant-nos en la sentència del Tribunal dels pobles de Berlín 1988 sobre el deute internacional, demanem al secretari de les Nacions Unides:

—Reunir urgentment una conferència extraordinària de tots els països creditors i deudors, per trobar una solució política i no només econòmica i definir les condicions d'aplicació de la reducció del deute.

—A més d'aquestes mesures, considerar com a urgent la reunió sota els auspicis de les Nacions Unides i convocar una conferència internacional capaç de revisar radicalment les regles que regeixen les institucions financeres i econòmiques internacionals, regles establertes fa més de mig segle, que ignoren la realitat pròpia del Tercer món.

Prohibir l'ús dels crèdits internacionals per a la compra d'armament i apro-

fitar l'ocasió que ofereixen les negociacions sobre el desarmament perquè les economies afectades s'impliquin en transferències a favor del desenvolupament dels pobres.

—Que sigui estudiada la posada en marxa d'un sistema de control del consum d'energia, capaç de frenar el desenvolupament de formes de producció i consum que s'han revelat com a destructores de la natura i de les societats.

—Ens proposem de posar en funcionament un grup d'avaluació independent que estudiaria sistemàticament les decisions preses pels set rics i les polítiques que porten a terme. Aquest treball avaluarà les conseqüències d'aquestes decisions sobre les condicions de vida dels pobres i particularment dels més pobres.

—Estem convençuts que una revisió radical del model de desenvolupament que el Nord imposa al Sud és indispensable, i això per l'interès del Nord: no només del Sud. Tot model de desenvolupament ha de respectar la dignitat humana, les llibertats polítiques, el medi ambient, la identitat, els valor i les necessitats fonamentals dels diferents pobles; garantir a les dones les mateixes oportunitats econòmiques i socials que als homes; conduir vers una repartició equitativa dels recursos i dels poders de decisió en tots els àmbits.

—Refuarem la caritat feta a tants milions d'éssers humans que lluiten per la seva dignitat. La nostra legitimitat es troba en aquesta lluita que té el seu origen en l'esperit que va conduir a la presa de la Bastilla, a la Declaració dels Drets de l'Home. Volem una democratització de les institucions de poder.

La irrupció dels pobres a la plaça de la Bastilla fa dos-cents anys afirmà la imperiosa necessitat de transformar radicalment el sistema polític francès. La irrupció dels països i pobles més pobres en l'escena mundial afirma avui la imperiosa necessitat de transformar radicalment el sistema econòmic i polític internacional, de manera que es prenguin decisions que englobin tota la humanitat i no només una petita minoria de països rics en consens amb la totalitat dels pobles del món.

*Els subtítols són de la nostra redacció